

José Luís Peixoto

Városfotók

COIMBRAI ANZIKSZ (FOTOGRAFIA DE COIMBRA)

Coimbra város és vasárnap délutánonkénti reménykedés.
A zakó zsebében felejtett notesz Coimbra.
Coimbra antik tekercset ábrázoló fotográfiák,
amit ott felejtettek egy fiókban. Mégis amikor beszélünk,
Coimbra nagyon is van és futkos a szünetben. Van olyan levegő,
amit csak Coimbra lélegez be. Van szív a mellkasában, hogy verjen,
és ez olyan isteni csoda, amely túllép istenen.

STOCKHOLMI ANZIKSZ (FOTOGRAFIA DE ESTOCOLMO)

Júliusban, éjjel, amikor mégis nappali világosság van,
Stockholm én vagyok, amint nézlek messziről, ahogy babrálsz valamit,
anélkül hogy észrevennél. Éppen csomagolni találsz,
én meg éppen feküdni találok, nem magyaráznám a stockholmi
nyugalmat, csak érzem, ahogy a fénypászma
a bőrömhöz ér. Stockholm mindig is ösztökélt, hogy
használjam a fejem. Tartok tőle, hogy nem búcsúztam szépen
Stockholmtól. A birtoklás nyugalma és
az ebbe a bizonyosságba vetett hit szintén Stockholm.
Ennek a szemfényvesztésnek a leleplezése már egy másik város története.

MADRIDI ANZIX

(FOTOGRAFIA DE MADRID)

Madrid örökre kísérteni fog. Évek kellene,
hogy megértsem azt, ami csakis az évek
távolodásával történik. Ezért amondó lennék,
hogy Madrid örökre kísérteni fog. Nem tudom, hogy
hogyan értettük meg egymást. Madrid és én nem
ismerjük egymást valami jól. A lényeket tudjuk,
a többit kitaláljuk. Ahogy az én életem,
úgy Madrid élete is, már sokféle formát öltött.
Viszont ha találkozunk, mindig
ugyanúgy becézzük egymást. Becsüljük egymásban
a hegeket és a kor apró jegyeit.
Nem kergetünk célokat, fáradtak vagyunk.
Madrid és én csak egy ágyat akarunk, de
ha nincs, beérjük a padlóval is, és ha
az sincs, beérjük egy öleléssel.

RIÓI ANZIKSZ

(FOTOGRAFIA DO RIO DE JANEIRO)

Ne várj rám, Rió de Janeiro. Te nem voltál sosem,
ahogy nem voltam én sem, amikor hallgattuk a saját hangunkon
a meccsközvetítést. Veled valahogy függőben maradt
minden ítélet, amit hoztunk az életről, minden döntés.
Veled az éhség vagy a szomjúság. Két kezettel fogod
a karom, Rio de Janeiro, mert kell neked a bizonyosság,
hogy itt vagyok. A kezeknek valahogy többet kéne tudnia,
Rio de Janeiro. Én vagyok a fényed egyetlen kísértete.
Én vagyok a láthatatlan láthatatlan. És erről a sehol sincs helyről
kérek, csak hogy ne várj rám, Rio de Janeiro,
ne várj rám.

BUDAPESTI ANZIKSZ

(FOTOGRAFIA DE BUDAPESTE)

A pesti látnivalók és utcák az okai, hogy rossz útra vittem azt az egészen nagyszemű lányt. Olykor eszembe jut Pest, de valahogy csak apróságokról: hajtűk, a tükör előtt vágott grimaszok. Amikor Budapest és én kéz a kézben sétáltunk, az éjszakai fák koronájára egy kis igazságosságféle költözött. Ilyenkor nem voltak emlékeink, olyanok voltunk csak, mint a hóban lábnyom. Pestnek nincs megoldása. Telnek majd a századok, és titkokkal tele fogunk meghalni.

ZÖLD-FOKI-SZIGETEKI ANZIKSZ

(FOTOGRAFIA DA CIDADE DA PRAIA)

A zöld-foki-szigetekiek a banán és az édes uzsonnák gyermekei, amikor késődélután felébredek. A Zöld-foki-szigetek csupa napfény és részletgazdag ajak. Egy napon a Zöld-foki-szigetek és én elaludtunk csókolódzás közben. Ez az álom volt a szigetünk kellős közepe. Úgy kívántuk, hogy maradjon sokáig ott messze, hogy mindig emlékezzünk mindenütt, van olyan, hogy így ér véget a délután: a hullámok szétterülnek a homokon, és a hullámok szétterülnek a homokon.

FORDÍTOTTA MOHÁCSI ÁRPÁD

© Fortepan, Veszprém Megyei Levéltár/Klauszer

1915